

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2902/2024
16.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Дамир Муминовић, адвокат из ..., против туженог Саобраћајног предузећа "Сокопревоз" д.о.о., Сокобања, чији је пуномоћник Станимир Радосављевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 94/2024 од 29.01.2024. године, у седници одржаној 16.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 94/2024 од 29.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 94/2024 од 29.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу, Судска јединица у Сокобањи П1 14/2022 од 30.10.2023. године, ставом I изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да му на име неисплаћене накнаде за долазак и одлазак са рада исплати за април 2020. године износ од 1.400,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 06.05.2020. године, па до исплате и за јул 2020.године износ од 3.600,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 06.08.2020. године па до исплате. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име неисплаћене накнаде за долазак и одлазак са рада исплати за децембар 2019. године износ од 3.400,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 06.01.2019. године па до исплате, као неоснован. Ставом III изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име неисплаћеног прековременог рада за период од 01.12.2018. године до 30.09.2020. године исплати износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.11.2020. године па до исплате. Ставом IV изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца

којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име накнаде за рад на дан државних и верских празника, за период од 01.12.2018. године до 30.09.2020. године, исплати износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.11.2020. године па до исплате, као неоснован. Ставом V изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора у периоду од 01.12.2018. године до 30.09.2020. године исплати износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.11.2020. године па до исплате, као неоснован. Ставом VI изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 94/2024 од 29.01.2024. године, одбио као неосноване, жалбе тужиоца и туженог и потврдио пресуду Основног суда у Алексинцу, Судска јединица у Сокобањи П1 14/2022 од 30.10.2023. године, у ставовима другом, трећем, четвртм, петом и шестом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћене накнаде за долазак и одлазак са рада, за децембар 2019.године, на име прековременог рада за период од 01.12.2018. године до 30.09.2020. године, на име накнаде за рад на дан државних и верских празника за период од 01.12.2018. године до 30.09.2020. године и на име неискоришћеног годишњег одмора у периоду од 01.12.2018. године до 30.09.2020. године, са припадајућом каматом. Побујаном одлуком тужбени захтев тужиоца је одбијен и то: због застарелости његовог потраживања за исплату трошкова превоза за децембар 2018.године; на основу утврђеног чињеничног стања да тужилац код туженог није имао сате прековременог рада; да му је исплаћена накнада зараде за време коришћења годишњег одмора за 2018. годину за 20 дана, за 2019. годину за 16 дана и за 2020. годину за 24 дана; да тужилац није доказао да је радио на дане државних и верских празника. Тужилац ревизијом побија правилност утврђеног чињеничног стања и указује на битне повреде одредаба парничног поступка, међутим,

то нису разлози за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије цени се на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 27.01.2022. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 203.400,00 динара.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**